

70/73 třeba státního povolení, jehož se stěžovatelce nedostalo a nedostane, jak sama uvádí, jest zapotřebí, by stanovy byly v tomto směru uvedeny v soulad se zákonem. Za tímto účelem však není třeba výmazu stěžujícího si společenstva ze společenstevního rejstříku, jak nařizují soudy nižších stolic, přehlížejíce, že účelem společenstva jest podle § 27 stanov také podporovati hospodářství jeho členů poskytováním úvěru, což odpovídá ustanovení § 1 uv. zák. Bude proto věcí rejstříkového soudu, aby nařídil případnou změnu stanov. Že rejstříkový soud jest k tomu oprávněn i ohledně stanov ve společenském rejstříku již zapsaných, příčí-li se zákonu, a že nelze mluvit v tomto směru o nabytých právech, bylo již vysloveno a odůvodněno v rozh. sb. čís. 6637 a 7160, na něž se stěžovatelka odkazuje.

Čís. 10477.

Omezení exekuce na jeden způsob (zrušení současné exekuce, vedené ještě jiným způsobem) není vázáno na podmínky § 39 ex. ř.; platí tu zvláštní ustanovení § 41 ex. ř. Omezení exekuce na jeden z několika navržených způsobů nepředpokládá, že vymáhající věřitel byl již uspokojen.

Jest na exekučním soudu, by zjistil, zda exekuce omezená na jeden způsob povede k uspokojení vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, R I 895/30).

K vydobytí peněžité pohledávky 46.474 Kč vymáhajícího věřitele byly povoleny tři exekuce: dne 17. července 1930 exekuce mobilární s výkonem na přihlášku, dne 18. července 1930 zabavením pohledávky povinné strany za poddlužníkem poštovním šekovým úřadem v Praze plus minus 50.000 Kč a dne 5. srpna 1930 zabavením pohledávky povinné strany za poddlužníkem F-em plus minus 60.000 Kč. Návrh dlužníka, by byla zrušena exekuce na movitosti, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a tuto exekuci zrušil. Důvody: Poddlužníku poštovnímu šekovému úřadu v Praze doručena platební záповěď 21. července 1930, ve prospěch vymáhající strany zabavena dle odpisu zabavené pohledávky ze dne 22. července 1930 částka 55.000 Kč a příkazní usnesení vydáno 30. července 1930 a účastníkům doručeno téhož dne. Poddlužníku F-ovi byla platební záповěď doručena 6. srpna 1930. Podle § 294 ex. ř. doručením platební záповědi poddlužníkovi bylo zabavení vykonáno a vymáhající strana nabyla na zabavené pohledávce zástavního práva. Povinná strana podala návrh na zrušení mobilární exekuce teprve dne 7. srpna 1930, v době, kdy již platební záповědi byly poddlužníkům doručeny a kdy vymáhající strana již nabyla na zabavených pohledávkách zástavního práva. Tím, že soud povolil pro tutéž pohledávku tři exekuce v krátké době za sebou, nebyl exekuční soud sprostěn povinnosti uložené mu předpisem § 27 ex. ř., že exekuce nemá býti vykonána ve větším rozsahu, než jest třeba, by

byl skutečně nárok, jenž jest označen v povolení exekuce. Z materiálů jest zřejmo, že doslov § 14 ex. ř. sloužil k tomu, že se soud při zkoumání exekučního návrhu nemá pouštět do otázky nutnosti žádaných exekučních úkonů, nýbrž se má o tom rozhodnouti teprve při výkonu exekuce (§ 27 ex. ř.), pokud se týče při návrhu na omezení exekuce (§ 41 druhý odstavec ex. ř.). Návrh povinné strany s hlediska § 27, 41 druhý odstavec ex. ř. na zrušení mobilární exekuce v souzeném případě jest odůvodněn, ježto bylo jasno, že dosavadní exekuční návrhy povedou k úplnému uspokojení pohledávky vymáhajícího věřitele. Podle spisů nabyta vymáhající strana zástavního práva dříve, než se přihlásila k výkonu mobilární exekuce na pohledávkách 50.000 Kč a 60.000 Kč, takže tím celá její pohledávka i s příslušenstvím byla úplně kryta. K výkonu exekuce na pohledávky již došlo, byl proto § 27 ex. ř. na místě, tím spíše, an návrh na zrušení mobilární exekuce byl podán povinnou stranou. Okolnost, že vymáhající strana od poštovního šekového úřadu oněch plus minus 50.000 Kč dosud neobdržela, jest nerozhodná, ježto jednak zástavního práva k celému šekovému účtu povinné strany nabyto a jednak exekuční soud dotazem o výši konta mohl zjistiti, jak se stalo při doplnění nařízením rekursním soudem, že konto to vykazovalo 204.099 Kč 35 h, daleko více, než činí vymáhaná pohledávka i s příslušenstvím. Z toho zřejmo, že mobilární exekuce vůbec nebylo třeba, naopak že by povolením jejím došlo k výkonu ve větším rozsahu, než bylo třeba k úplnému uspokojení nároku, a jest proto návrh povinné strany na zrušení mobilární exekuce plně odůvodněn ustanovením §§ 27 a 41 druhý odstavec ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs napadá zrušovací usnesení z důvodu, 1. že návrh na zrušení exekuce nemohl býti podán proto, že nebylo důvodu podle § 39 ex. ř. a že nešlo o omezení exekuce podle § 41 ex. ř., 2. že výkonem zabavení a přikázání k vybrání pohledávky povinné za poštovním šekovým úřadem podle usnesení ze dne 18. července 1930 stěžovatelka nebyla ještě uspokojena, nedostavši peníze a že nebylo jisto, zda bude podána stížnost nebo zda bude uplatněn nárok třetí osoby, následkem čehož se vymáhající věřitelka přihlásila i k výkonu mobilární exekuce a povinná strana nenavrhla její omezení, nýbrž její zrušení. Exekuce má sloužiti uspokojení vymáhajícího věřitele, ale nemá vybočiti v šikanu a ve zbytečné hromadění útrat. Vědomý výkon práva na škodu druhého může míti v zápětí i povinnost k náhradě škody (§ 1295 obč. zák.). Z podobné zásady vychází i exekuční řád. Exekuční soud nesmí podle § 14 ex. ř. povolit více exekučních prostředků, je-li již z návrhu zřejmo, že jeden z nich stačí k uspokojení věřitele. Objeví-li se to teprve za výkonu, nesmí býti podle § 27 ex. ř. exekuce vykonána v širším rozsahu, než je třeba k uskutečnění nároku, jenž je označen v povolení exekuce. Podle § 41 ex. ř. má soud exekuci omeziti, byla-li již vykonána v širším rozsahu

než je třeba, by byl věřitel úplně uspokojen. Podle hledisk, plynoucích z těchto ustanovení, jest posuzovati návrh povinné na zrušení mobilární exekuce. Soud exekuci povolující nemohl sice zamítnouti návrh na mobilární exekuci podle § 14 ex. ř., ježto z návrhu neplynulo, že exekuce na vklad u poštovního šekového úřadu povede k úplnému uspokojení vymáhající věřitelky. Když však povinná podala návrh na zrušení mobilární exekuce ještě před jejím výkonem, směřoval tento návrh zřejmě k tomu, by exekuce vedená jednak na vklad u poštovního šekového úřadu, jednak na movitosti, byla omezena na jeden způsob, totiž na exekuci na vklad. Na exekučním soudu bylo, by podle § 55 ex. ř. zjistil, pokud exekuce na vklad povede k uspokojení vymáhající věřitelky. Prvý soud tak neučinil, ale rekursní soud zjistil, že zabavený vklad povinné u poštovního šekového úřadu činí přes 200.000 Kč. Z toho plyne, že exekuce vedená na vklad může vésti k úplnému uspokojení vymáhající věřitelky. Pohledávka, pro niž byla exekuce povolena, činila 46.474 Kč s 6% úroky od 1. prosince 1926 a s útratami 8.101 Kč. Ke krytí této pohledávky i útrat exekuce stačila exekuce na vklad. Proto měl exekuční soud omeziti exekuci jen na tento vklad a rekursní soud nechybil, učiniv tak. Není správné mínění stěžovatelky, že omezení exekuce na jeden způsob, totiž zrušení současné exekuce, vedené ještě jiným způsobem, jest vázáno na podmínky § 39 ex. ř. Tu platí zvláštní ustanovení § 41 ex. ř., ježto jde o částečné zrušení (omezení) exekuce. Rovněž nesprávný je názor, že omezení exekuce podle § 41 ex. ř. na jeden z několika navržených způsobů jest možné jen, je-li vymáhající věřitel již uspokojen. To se zřejmě přičí § 41 ex. ř.

Čís. 10478.

Pro příslušnost soudu podle § 9 aut. zák. nerozhoduje, zda škoda uplatňovaná z provozu automobilu jest opřena o předpisy automobilového zákona, či o předpisy občanského zákona o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, R I 1018/30.)

Žalobu, již se žalobce domáhal na žalovaných náhrady škody, která mu byla způsobena na těle, oděvu a ušlém zisku neopatrnou jízdou automobilu, náležejícího prvému žalovanému a řízeného druhým žalovaným, zadal žalobce na okresním soudě, v jehož obvodu se stal úraz. K námitce věcné a místní nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud i tu i onu námitku zamítl. Důvody: Ježto ustanovení § 9 automobilového zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. dává žalobci možnost podati žalobu též u věcně příslušného soudu, v jehož obvodu se škodná událost přihodila, a zákon nerozlišuje, zda nárok spočívá na zostřeném ručení ve smyslu ustanovení §§ 1 a 2 tohoto zákona, či na předpisech občanského zákona, jest mezispor o příslušnost dovolaného soudu, v jehož obvodu dle nepopřeného tvrzení žaloby ke škodné události došlo, citovaným ustanovením zákona vlastně rozhodnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.